

РЕШЕНИЕ

№ 42254

гр. София, 16.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 7 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Маруся Йорданова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **8135** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на Е. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу наложена на 28.06.2025г. принудителна административна мярка ПАМ – принудително задържане с техническо средство тип скоба на паркирано МПС – л.а. марка А. с рег. [рег.номер на МПС] , от Ц. В.- служител на „Център за градска мобилност“ ЕАД при СО.

Жалбоподателката в жалбата си и в съдебно заседание, чрез процесуалния си представител адв. Ц. излага подробни съображения за незаконосъобразност на оспорваната ПАМ, тъй като посоченото нарушение не е извършено, има пуснат валиден SMS. Моли съда да отмени оспорвания акт и да осъди ответника да заплати всички сторени по делото разноски.

Ответникът по делото Ц. С. В., служител на „Център за градска мобилност“ ЕАД при СО, чрез процесуалния си представител адв. Г., оспорва жалбата и моли съда да остави същата без уважение. Претендират се разноски по делото.

Административен съд – София -град, Трето отделение, 7-ми състав, като разгледа приложените по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

На 28.06.2025г., в периода преди 10:52 часа жалбоподателката е паркирала автомобила си в [населено място], на ул. С. С., на обозначена синя зона. На същия ден в 15:57 часа служител на „ЦГМ“ ЕАД – Ц. С. В., на длъжност „контрольор автомобилен транспорт“ установил, че автомобила на жалбоподателят е паркиран в участък, който попада в „синя зона“ на [населено място], като за същия не е заплатена дължимата сума за престой в зоната, нито чрез изпратен SMS, нито чрез поставен талон, поради което спрямо автомобила била наложена ПАМ по чл.167,

ал.2, т.2 от ЗДвП – принудително задържане на пътното превозно средство.

На автомобила е поставено съобщение № 2565602 (лист 8 от делото), в което било посочено начина и реда за поставяне на техническо средство тип „скоба“ на МПС, както и е посочена възможността и условията при които МПС може да бъде репатрирано в специализиран паркинг. Съставен е бил протокол за блокирани автомобили от 28.06.2025 г., в който е отразено, че МПС - марка А. с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място] е „заскобен“ в 10:52 часа. При установяване на нарушението и поставянето на скобата са били изготвени цветни снимки, приложени по делото. На същата дата в 11:00 ч., след заплащане на „глоба“ в размер на 30 лв. от жалбоподателя, екип на „ЦГМ“ ЕАД е свалил „скобата“ от автомобила.

По делото е приета административната преписка в която са приложени Заповед № СОА20-РД95-578/26.11.2021 г. /л. 34 и сл. от делото/ на кмета на Столична община за въвеждане на територията на СО режим на почасово платено паркиране „Синя зона“ и „Зелена зона“, Заповед № СО18РД-95-454/03.08.2018 г. /л. 43 и сл. от делото/ на кмета на СО, с която е одобрен реда и условията за принудително задържане, чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано МПС, в зоните за почасово платено паркиране, при използване на техническо средство тип „скоба“. Приложено е Решение № 73 от 17.12.2015г. (лист 47) на Столичния общински съвет за определяне на цените, във връзка с Наредба за организация на движението на територията на Столична община. Приложена е Инструкция за работа на служителите на длъжност „Контрольор автомобилен транспорт“ и „Контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“, утвърдена от изпълнителния директор на ЦГМ /л.57-68 от делото/.

В съдебното заседание е разпитан като свидетел присъстващия на проверката служител на ЦГМ ЕАД – Б. Б. – „шофьор, той и контрольор“. Същият разказва, че на 28.06.2025г. бил на работа, с колегата си Ц. В., като последният извършил справка и установил, че не е заплатена таксата за почасово паркиране. След като установил, че това не е направено, колегата му В., поставил на автомобила техническо средство тип „скоба“.

Съдът, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с направените в жалбата оплаквания, доводите и становищата на страните и като извърши цялостна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт прави следните правни изводи:

Съдът намира, че жалбата е подадена от надлежната страна в законоустановения 14-дневен срок при наличието на правен интерес, поради което същата се явява ДОПУСТИМА за разглеждане.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съгласно чл.167, ал.2,т.2 от ЗДвП служби за контрол, определени от кметовете на общините, използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата цена за паркиране по чл. 99, ал. 3 от с.з. до заплащане на цената и на разходите по прилагане на техническото средство. Според чл. 124 от НОДТСО, оперативната дейност по използването и прилагането на техническото средство тип "скоба", таксуването на собствениците или упълномощените от тях водачи, както и освобождаването на принудително задържаните МПС, се организира и осъществява от общинското дружество "ЦЕНТЪР ЗА ГРАДСКА МОБИЛНОСТ" ЕАД по ред и при условия, определени със заповед на кмета на Столична община, издадена на основание и в изпълнение на чл. 167 и сл. от ЗДвП. Съгласно Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г.,кметът на СО е одобрил „Ред и условия за принудително задържане,чрез блокиране на колелото на неправилно паркирано МПС в зоните за почасово платено паркиране при използване на техническо средство, тип „скоба“. С посочения акт, кметът на СО е определил юридическото лице “ЦГМ” ЕАД, като орган по смисъла на §1, т.1 от АПК, на

когото са възложени административните правомощия по налагане на принудителната административна мярка, като е оправомощил служители на „ЦГМ“ ЕАД с властническите правомощия по чл.167, ал.2, т.2 от ЗДвП. Именно поради оправомощаване на служители на общинското предприятие, а не на цялото предприятие, изпълнителният директор на търговското дружество е приел Инstrukция за работата на служителите на длъжност "Контрольор автомобилен транспорт " и "Контрольор автомобилен транспорт , той и шофьор " в сектор "Принудително задържане" от отдел "Паркиране" на дирекция "Паркиране и мобилност" по участватите от зоните с режим на почасово платено паркиране - "синя зона" и "зелена зона", в която е регламентирал действията на длъжностните лица, които са оправомощени да налагат принудителната административна мярка.С оглед на изложеното, носител на властническото правомощие да наложи принудителните административни мерки са лицата – служители на „Център за градска мобилност“ ЕАД, които въз основа на валидно правоотношение заемат длъжността „контрольор автомобилен транспорт“.

По изложените съображения съдът намира, че оспорвания акт – ПАМ е наложен от компетентен орган, в кръга на предоставените му правомощия и при спазване на процедурните правила, с оглед на представените по делото допълнителни трудови споразумения, както и длъжностни характеристики, поради което не страда от пороци водещи до нейната нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

Въвеждането на платено паркиране в населените места е нормативно уредено в чл. 99, ал.1 от ЗДвП - в населените места собственикът или администрацията, управляваща пътя може да определи райони, пътища или части от пътища за зони за платено и безплатно паркиране в определени часове на денонощието. Съгласно ал.3, таксата за паркиране се определя от общинския съвет. В чл.167, ал.2, т.1 и т.2 ЗДвП е предвидено, че службите за контрол, определени от кметовете на общините контролират в населените места спазването на правилата за паркиране от водачите на пътни превозни средства и използват техническо средство за принудително задържане на пътното превозно средство, за което не е заплатена дължимата такса за паркиране по чл. 99, ал. 3, до заплащане на таксата и на разходите по прилагане на техническото средство.

Според чл. 58 НОДТСО удостоверяването на заплащането и контролът на действителното време на паркирането на автомобили в зоните за почасово платено паркиране се регламентират в заповедта по чл. 54 от настоящата наредба. В издадената на основание чл. 44, ал. 1, т. 1, 4, 7, 8 и ал. 2 ЗМСМА, чл. 99, ал. 1 и чл. 167, ал. 2, т. 2 ЗДвП и чл. 54 до чл. 60 и чл. 130 НОДТСО Заповед №СОА21-РД95-578 от 26.11.2021 г. на кмета на Столична община са посочени обхватите на зоните за платено паркиране, правилата и ограниченията за паркиране в „Синя зона” и „Зелена зона”. Съгласно т. II.1. от заповедта удостоверяването на заплащането за почасово платено паркиране се извършва по три начина – чрез хартиени талони за паркиране, чрез талони издадени от електронно устройство за самотаксуване тип „паркомат” и чрез кратки текстови телефонни съобщения (SMS), на номера указани за съответната зона на указателни табели. Съгласно т.3.4. от Заповедта, водачът на ППС извършва заплащане на паркирането чрез SMS, когато той съдържа точния регистрационен номер на ППС, изпратен е на номера указан за съответната зона на указателните табели, веднага след заемане на мястото за паркиране преди водачът да е напуснал автомобила.

В т.2 от приетите със Заповед № СО18РД- 95-454/03.08.2018 г. кметът на Столична община „Ред и условия за принудително задържане на колелото на неправилно паркирано ППС чрез използване на техническо средство тип „скоба” е предвидено, че след констатиране на престой на ППС, без заплащане в зоните за почасово платено паркиране от служителите на общинското дружество „Център за градска мобилност” ЕАД, се извършва задържане на ППС чрез използване

на техническо средство тип „скоба“.

Не се спори и се установява от фактите по делото, че на 28.06.2025г. жалбоподателят е паркирал собствения си лек автомобил марка А. с рег. [рег.номер на МПС] в [населено място], на паркинг в „синя зона“ и е заплатил паркиране в синя зона, за което е получил потвърдително съобщение. Не се оспорва от страните, а и от приетите по делото писмени доказателства се установява, че на същия ден малко след изпращане на съобщението от ЦГМ е изпратено ново, с което е уведомена жалбоподателя, че поради неправилно паркиране на автомобила има поставена скоба.

Спорът по делото е в това дали цената за паркирането е заплатена, предвид изпращането на SMS в 10:51:58ч. на 28.06.2025 година, а блокирането за неплатена такса за синя зона е извършено в 10:51:52?

По делото е установено, че жалбоподателката действително е заплатила кратковременен престой за паркирането, като е изпратила от мобилният си телефонно съобщение за паркиране, но СМС-а е бил изпратен от телефона ѝ в 10:51:58 ч., видно от приложената по делото разпечатка от мобилен оператор VIVACOM. т.е. секунди след като на автомобила в 10:51, видно от приложения протокол е била поставена скоба, а проверката за платено почасово паркиране, видно от приложената по делото разпечатка (лист 50 от делото) е била извършена в 10:51:52 ч. Следователно, макар и изпратил СМС и то в рамките на 6 секунди след извършената проверка, жалбоподателят на практика е бил в нарушение на изискванията за платено почасово паркиране. С оглед на горното действително от доказателствата се установява, че нарушението е било извършено към момента на поставяне на скобата на автомобила.

При установяване на последното, служители на ЦГМ, в частност – ответникът е наложил принудителната мярка, за което лицето е уведомено чрез СМС и съобщение, залепено на автомобила, която се изразява във фактическо поставяне на средство „скоба“ за блокиране на автомобила. След установяване на този факт и заплащане на съответната такса от 30 лева, автомобилът е освободен.

Следователно, правилно служителите на ЦГМ са приели, че автомобилът е паркиран, без да е извършено валидно плащане към установения за валидността на плащането момент.

Последователността на съобщението за заплащане на таксата за платено паркиране, получено от К. преди това за поставяне на техническо средство „тип скоба“, не променя горния извод. и с оглед горното, съдът приема, че мярката е законосъобразна.

При този изход на спора и предвид направеното възражение за прекомерност, жалбоподателят следва да понесе направените и претендирани от насрещната страна разноски в размер на 400 лв. В разпоредбата на чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/ 09.07.2004 г. за възнагражденията за адвокатска работа, е определено възнаграждението за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес в размер на 1000 лв.

При разглеждането на делото обаче е проведено общо едно открито съдебно заседание с призоваване на страните, на което процесуалният представител на ответника е проявил активност и се е явил.

Следва да се посочи приетото в решение от 25.01.2024 г. по дело С-438/22 на СЕС, в което са изложени съображения, че с оглед предимството на правото на Съюза, националният съд е натоварен в рамките на компетентността си с прилагане на разпоредбите на правото на Съюза, като е длъжен в случаите, когато това се налага да вземе решение да остави без приложение всяка национална правна уредба или практика по законодателен или друг конституционен ред. СЕС, в същото решение е приел, че Наредба № 1/09.07.2004 г. е издадена от съсловна организация - Висш адвокатски съвет, макар и по законова делегация, която определя минимални размери на

адвокатските възнаграждения, под размера на които не може да се договаря по - ниско възнаграждение на адвокат, нито съдът разполага с това право съгласно нейните разпоредби. В решението си СЕС е развил доводи, че процесната Наредба нарушава забраната по чл. 101, ал. 4 от ДФЕС (ограничение на конкуренцията), поради което националният съд може да откаже да приложи националното законодателство. При въведеното ограничение от Висшия адвокатски съвет за размера на минималните размери на адвокатските възнаграждения, в решението на СЕС е прието, че с него в Наредбата е налице ограничение на конкуренцията "с оглед на целта" по смисъла на чл. 101, параграф 1 от ДФЕС, във връзка с чл. 4, параграф 3 ДЕС. Именно с въведената от СЕС забрана на ограничаващите конкуренцията споразумения и практики, съдът категорично е приел, че националният съд е длъжен да не приложи национална правна уредба, вкл. и когато предвидените в тази наредба минимални размери отразяват реалните пазарни цени на адвокатските услуги. В решението си СЕС е приел и въз основа на предходно решение по съединени дела С-427/16 и С-428/16 - т. 51, че определянето на минималните размери на адвокатските възнаграждения и установяването им като задължителни с национална правна уредба, е равнозначно на хоризонтално определяне на задължителни минимални тарифи, което е забранено от чл. 101, параграф 1 от ДФЕС.

Оттук следва да се приеме, че предвид решението на СЕС по дело С-438/22 и предвид обема на защита, проведена от процесуалния представител на ответника при разглеждане на делото възнаграждение в размер на 1 000 лв. е прекомерно, тъй като следва да се съобрази видът и количеството на извършените процесуални действия, както и обстоятелството, че производството се е развило само в едно открито съдебно заседание. Следователно няма пречка съдът с да намали размера на възнаграждението, като определи такъв под минимума, предвиден в Наредба № 1/09.07.2004 г. /В този смисъл Решение № 4125 от 04.04.2024 г. по адм.д. № 9209/2023 Г., I отд. на ВАС; Определение № 4941 от 18.04.2024 г. по адм. дело № 2438/ 2024 г. на ВАС и др./.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата Е. Н. К., ЕГН [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], срещу наложена на 28.06.2025г. принудителна административна мярка ПАМ – принудително задържане с техническо средство тип скоба на паркирано МПС – л.а. марка А. с рег. [рег.номер на МПС], от Ц. В.- служител на „Център за градска мобилност“ ЕАД при СО.

ОСЪЖДА Е. Н. К., ЕГН [ЕГН] в полза на Ц. С. В., на длъжност „контрольор автомобилен транспорт, той и шофьор“ в Център за градска мобилност ЕАД, С. сумата от 400 /четиристотин/ лева, разноси по делото.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: